

Elemente premergătoare

Sabat după-amiază

De memorat:

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Timotei 1:7).

Săptămâna aceasta vom studia alte două episoade biblice care, cu detalii remarcabile, prefigurează evenimentele finale. Mai întâi vom analiza relatarea despre Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care prezintă aluzii evidente la problemele descrise în Apocalipsa 13. Apoi vom apela la Noul Testament, unde vom descoperi că experiența primilor creștini ne ajută să înțelegem la ce să ne așteptăm de acum și până la revenirea lui Hristos. Ambele exemple evidențiază un curaj remarcabil și ne oferă soluții pentru a ne găsi liniștea sufletească în cele mai dificile împrejurări.

În mod repetat, Domnul Isus a spus lucruri precum: „Nu vă temeți!” sau „Pentru ce sunteți tulburați?” Este important să ne amintim că Hristos este în centrul profeției și, ca atare, trebuie să fim capabili să găsim același sfat în toate scenele care descriu ultimele clipe ale pământului. „Să nu vi se tulbure inima”, i-a învățat El pe ucenicii Săi. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1). Cu alte cuvinte, da, evenimentele ultimelor zile vor fi dificile și chinuitoare pentru cei care Îi rămân credincioși lui Dumnezeu. Dar, în final, ar trebui să privim aceste evenimente cu speranță, nu cu teamă.

Duminică, 15 iunie

Abordarea istoricistă asupra profeției

Una dintre cele mai puternice profeții din întreaga Scriptură este cea din Daniel 2. Cu peste 500 de ani înainte de Hristos, profetul a expus istoria lumii, începând cu perioada petrecută de el în Babilon și continuând cu Medo-Persia, Grecia, Roma și destrămarea Romei în națiunile Europei moderne, așa cum există astăzi. De fapt, vorbind despre aceste popoare europene, un text spune că „se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (Daniel 2:43). Această profeție s-a împlinit în mod uimitor. Adică, în ciuda a tot felul de căsătorii mixte

între oamenii din aceste națiuni (de la prinți la plebei), ele rămân divizate.

De exemplu, monarhia britanică se numește Casa de Windsor, un frumos nume englezesc. Dar acest nume este un element relativ recent – din 1917, de fapt. Înainte, familia se numea Saxa-Coburg și Gotha, un nume specific german, deoarece mulți dintre membrii familiei regale britanice – prin „legături omenestii de căsătorie” – erau rude de sânge cu germanii. Doar că aceste legături de sânge nu au fost suficiente pentru a-i ține departe de război și astfel, în timpul Primului Război Mondial, dorind să se dezică de dușmanii lor detestați, și-au schimbat numele în Casa de Windsor.

1. Analizează Daniel 2:31-45. Care a fost visul lui Nebucadnețar și cum l-a interpretat Daniel?

Daniel 2:31-45

- ³¹ Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare.
- ³² Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă;
- ³³ fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut.
- ³⁴ Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți.
- ³⁵ Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.
- ³⁶ Iată visul. Acum îi vom spune și tâlcuirea înaintea împăratului.
- ³⁷ Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.
- ³⁸ El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!
- ³⁹ După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.
- ⁴⁰ Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.
- ⁴¹ Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită;

dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.

⁴² Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.

⁴³ Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

⁴⁴ Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.

⁴⁵ Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfârâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.”

Profețiile apocaliptice din Daniel urmează toate baza expusă în capitolul 2. Adică restul acestor profeții, la fel ca cea din Daniel 2, urmăresc succesiunea imperiilor până când Dumnezeu Își instaurează împărăția veșnică (vezi Daniel 2:44; 7:13,14). Cu alte cuvinte, profețiile traversează istoria într-o *succesiune neîntreruptă de imperii*, din Antichitate și până în zilele noastre, terminând chiar în viitor. Aceasta este abordarea istoricistă a interpretării profețiilor și este ceea ce impun textele. Abordarea istoricistă este crucială pentru înțelegerea evenimentelor din zilele sfârșitului, în special așa cum sunt ele descrise în cartea Apocalipsa.

Cum dovedește Daniel 2 că Dumnezeu cunoaște viitorul și că El este la cârma acestuia?

Luni, 16 iunie

Închinarea la chip

Oricât de multă încredere ar fi avut la început Nebucadnețar în Daniel și în Dumnezeul lui, după ce a fost impresionat de ceea ce făcuse Daniel (vezi Daniel 2, în special v. 46-48), această încredere nu a durat.

2. Studiază Daniel 3:1-12. Ce semnificație crezi că are faptul că statuia era toată din aur și că împăratul a cerut ca oamenii să i se închine?

Daniel 3:1-12

¹ Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip de aur, înalt de șazecei de coți și lat de șase coți. L-a ridicat în valea Dura, în ținutul Babilonului.

² Împăratul Nebucadnețar a poruncit să cheme pe dregători, pe îngrijitori și pe cârmuitori, pe judecătorii cei mari, pe vistiernici, pe legiuitori, pe judecători și pe toate căpeteniile ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului pe care-l înălțase împăratul Nebucadnețar.

³ Atunci dregătorii, îngrijitorii și cârmuitorii, judecătorii cei mari, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii și toate căpeteniile ținuturilor s-au strâns la sfințirea chipului pe care-l înălțase împăratul Nebucadnețar. S-au așezat înaintea chipului pe care-l înălțase Nebucadnețar.

⁴ Iar un crainic a strigat cu glas tare: „Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile!

⁵ În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, lăutei, psaltirei, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar.

⁶ Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins.” –

⁷ De aceea, în clipa când au auzit toate popoarele sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, lăutei, psaltirei și a tot felul de instrumente de muzică, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat chipului de aur pe care-l înălțase împăratul Nebucadnețar.

⁸ Cu prilejul acesta, și în aceeași vreme, câțiva haldei s-au apropiat și au pârât pe iudei.

⁹ Ei au luat cuvântul și au zis împăratului Nebucadnețar: „Să trăiești veșnic, împărate!

¹⁰ Ai dat o poruncă după care toți cei ce vor auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, lăutei, psaltirei, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică vor trebui să se arunce cu fața la pământ și să se închine chipului de aur;

¹¹ și după care oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina va fi aruncat în mijlocul unui cuptor aprins.

¹² Dar sunt niște iudei, cărora le-ai dat în grijă treburile ținutului Babilonului, și anume Șadrac, Meșac și Abed-Nego, oameni care nu țin seama deloc de tine, împărate. Ei nu slujesc dumnezeilor tăi și nu se închină chipului de aur pe care l-ai înălțat tu!”

Împăratul și-a evidențiat sfidarea față de mesajul lui Dumnezeu prin construirea unei statui făcute în *întregime* din aur. Mesajul? Babilonul nu va cădea niciodată, iar Nebucadnețar va fi mereu împărat. Și oricine ar fi îndrăznit să conteste această idee avea să fie condamnat la moarte. Această situație ne reamintește categoric că dorința noastră omenească de autodeterminare ne poate face să nu vedem adevărul cu privire la modul în care cu siguranță se va desfășura marea luptă.

În unele privințe, Nebucadnețar prezintă trăsături ale lui Lucifer: era ambițios, plin de sine și suficient de mândru încât să se revolte deschis împotriva autorității lui Dumnezeu. În alte privințe, bineînțeles, există deosebiri semnificative: Nebucadnețar a ajuns în cele din urmă să creadă în adevăratul Dumnezeu și probabil că îl vom întâlni în împărăția pe care inițial s-a luptat atât de mult să o sfideze.

3. Citește în Daniel 3:17,18 cuvintele celor trei tineri evrei care îl sfidează pe împărat. Ce înveți despre credință și despre costul ei?

Daniel 3:17,18

¹⁷ Iată, Dumnezeul nostru căruia Îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate.

¹⁸ Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!”

Gândește-te cât de ușor ar fi putut să își justifice acești trei bărbați ieșirea din această situație periculoasă! La urma urmei, nu dădeau ei dovadă de fanatism prin dispoziția lor de a se lăsa arși de vii pentru o simplă plecaciune? Nu ar fi putut să se prefacă și să se aplece să-și lege șireturile în timp ce se rugau la Dumnezeul lor? Merita cu adevărat ceea ce aveau de înfruntat? Evident, ei așa au crezut și cuvintele lor arătau că știau că era posibil să nu scape cu viață.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10). Cum să evităm justificările raționale simpliste care ne oferă ocazii de a ne compromite credința?

Închinarea la un chip, din nou

Cei care studiază Biblia au văzut de mult legătura dintre Daniel 3 și ceea ce Apocalipsa ne învață despre evenimentele sfârșitului. Și pe bună dreptate, pentru că Daniel 3 – cu porunca ce implică amenințarea cu moartea: „să vă închinați chipului” (Daniel 3:15) – reflectă ceea ce Apocalipsa învață despre porunca – ce implică și ea amenințarea cu moartea – de închinare în fața unui alt chip: „I s-a dat putere să dea suflare chipului fiarei, pentru ca acesta să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina chipului fiarei” (Apocalipsa 13:15, EDCR).

4. Ce contrast observi în Apocalipsa 13:11-17; 14:9,11,12; 16:2; 19:20 și 20:4 între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor?

Apocalipsa 13:11-17

¹¹ Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.

¹² Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

¹³ Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor.

¹⁴ Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie, și trăia.

¹⁵ I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

¹⁶ Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte,

¹⁷ și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.

Apocalipsa 14:9,11,12

⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Apocalipsa 16:2

² Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.

Apocalipsa 19:20

²⁰ Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.

Apocalipsa 20:4

⁴ Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasc capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani.

Poporul lui Dumnezeu este chemat să se închine „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”, adică Creatorului, nu fiarei și icoanei/chipului ei. Cei trei tineri evrei, care se confruntau cu o amenințare asemănătoare, au refuzat să se închine la orice altceva în afară de același Dumnezeu Creator. Prin urmare, oricâte diferențe ar fi între ce s-a întâmplat, pe de o parte, pe câmpia Dura, cu porunca de închinare la chip, nu la Creator, și, pe de altă parte, ce se va întâmpla la nivel mondial, cu apelul de a ne închina chipului fiarei, nu Creatorului, principiul este același.

5. Analizează Romani 1:18-25 și observă legătura dintre Romani 1:18 și Apocalipsa 14:9,10 în ce privește „mânia lui Dumnezeu”. Așadar în ce fel problema închinării la chip este o aplicare a aceluiași principiu referitor la cui îi sunt credincioși oamenii?

Romani 1:18-25

¹⁸ Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor.

¹⁹ Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.

- ²⁰ În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți;
- ²¹ fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat.
- ²² S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit;
- ²³ și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.
- ²⁴ De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile;
- ²⁵ căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.

Romani 1:18

- ¹⁸ Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în neleguirea lor.

Apocalipsa 14:9,10

- ⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,
- ¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

Închinare nu înseamnă neapărat plecăciuni și tămâieri, deși poate însemna și acest lucru. Ne închinăm la ființa sau la obiectul față de care ne manifestăm loialitatea supremă. Când ne gândim la cine este Dumnezeu, Creatorul nostru, și apoi la ce a făcut pentru noi prin Isus, Răscumpărătorul nostru, atunci bineînțeles că doar Lui trebuie să ne închinăm. Orice altceva este idolatrie. Poate că acest lucru ajută la explicarea cuvintelor dure rostite de Isus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește” (Matei 12:30). Evenimentele finale vor fi o manifestare dramatică a acestui adevăr.

Persecutarea bisericii timpurii

Viața nu a fost ușoară pentru creștinii din primul secol. Mai întâi au fost urâți de mulți dintre frații lor religioși, care îi considerau o amenințare la adresa credinței lui Moise. Apoi s-au confruntat cu mânia Imperiului Roman păgân. „Păgânismul a prevăzut că, dacă Evanghelia va birui, templele și altarele păgâne vor fi îndepărtate, de aceea și-a concentrat forțele pentru a distruge creștinismul. Au fost aprinse focurile persecuției” (*Tragedia veacurilor*, p. 39).

Există o relatare în Faptele apostolilor care demonstrează, destul de convingător, la ce s-ar putea aștepta poporul lui Dumnezeu pe măsură ce ne îndreptăm către scenariul din Apocalipsa 13.

6. Ce elemente din Faptele apostolilor 12:1-17 ar putea prevesti evenimente din ultimele zile ale istoriei pământului?

Faptele apostolilor 12:1-17

- ¹ Cam în aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din biserică, pentru ca să-i chinuiască;
- ² și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
- ³ Când a văzut că lucrul acesta place iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. – Erau zilele praznicului Azimelor. –
- ⁴ După ce l-a prins și l-a băgat în temniță, l-a pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paști să-l scoată înaintea norodului.
- ⁵ Deci Petru era păzit în temniță, și biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.
- ⁶ În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâini cu două lanțuri; și niște păzitori păzeau temnița la ușă.
- ⁷ Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: „Scoală-te iute!” Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini.
- ⁸ Apoi îngerul i-a zis: „Încinge-te și leagă-ți încălțăminte.” Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: „Îmbracă-te în haină și vino după mine.”
- ⁹ Petru a ieșit afară și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.

¹⁰ După ce au trecut de straja întâi și a doua, au ajuns la poarta de fier care dă în cetate, și ea li s-a deschis singură; au ieșit și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el.

¹¹ Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.”

¹² După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau.

¹³ A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e.

¹⁴ A cunoscut glasul lui Petru; și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții.

¹⁵ „Ești nebună!”, i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.”

¹⁶ Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut.

¹⁷ Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță și a zis: „Spuneți lucrul acesta lui Iacov și fraților.” Apoi a ieșit și s-a dus în alt loc.

Iacov fusese decapitat, iar Petru avea să-i urmeze; creștinii erau condamnați la moarte. Poate că unul dintre cele mai remarcabile aspecte ale acestei relatări îl constituie faptul că Petru *doarme* în ceea ce ar trebui să fie cea mai grea noapte din viața lui. Și doarme atât de profund încât îngerul trebuie să îl lovească în coastă pentru a-l trezi. Petru a fost apoi eliberat printr-o minune și a ajuns la o adunare a credincioșilor, cărora cu greu le-a venit a crede că fusese eliberat, chiar dacă se rugaseră pentru aceasta. Biblia spune că au rămas „încremeniți” – ceea ce ne face să ne întrebăm cât de des ne rugăm și aproape că nu îndrăznim să credem că Dumnezeu chiar ne va răspunde.

Unii credincioși au fost cruțați, alții au fost uciși. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, istoria se va repeta. Până și Petru, chiar dacă a scăpat atunci, a murit în cele din urmă pentru credința lui. Înсуși Isus i-a spus cum avea să moară: „«Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.» A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: «Vino după Mine»” (Ioan 21:18,19).

De remarcat că, după ce i-a dezvăluit cum avea să moară, Isus îi spune în continuare lui Petru: „Vino după Mine.” Nici măcar amenințarea cu moartea nu ar trebui să ne împiedice să-L urmăm pe Domnul!

Joi, 19 iunie

Semnul fiarei

Pe măsură ce anii trec, iar evenimentele finale – cum ar fi decretul de moarte și impunerea semnului fiarei – nu s-au petrecut, unii își exprimă îndoiala, ba chiar scepticismul, cu privire la interpretarea noastră asupra evenimentelor finale, inclusiv asupra modului în care Sabatul și duminica ar putea juca un rol esențial în conflictul final.

Cartea Apocalipsa este clară: fie ne închinăm Creatorului, fie fiarei și icoanei ei. Și, pentru că Sabatul din ziua a șaptea este, încă din Eden (vezi Geneza 2:1-3), semnul fundamental al calității de Creator a lui Dumnezeu, nu ar trebui să ne surprindă că, într-o situație privitoare la închinarea la Creator, Sabatul va fi un element central. De asemenea, nu este nicio coincidență că puterea fiarei este aceeași putere care pretinde că, în cadrul poruncii despre Sabat, a schimbat ziua de odihnă biblică în duminică – fără nicio susținere biblică. Deci chiar are sens ideea că Sabatul și duminica sunt parte din problema închinării – fie Creatorului (vezi Apocalipsa 14:6,7), fie fiarei. Totodată, avem în Noul Testament un eveniment precursor al chestiunii Sabatului în opoziție cu legea umană.

7. Citește Matei 12:9-14; Ioan 5:1-16. Ce i-a determinat pe liderii religioși să dorească uciderea Domnului Isus?

Matei 12:9-14

⁹ Isus a plecat de acolo și a intrat în sinagogă.

¹⁰ Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?”

¹¹ El le-a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară?

¹² Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.”

¹³ Atunci a zis omului aceuia: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă.

¹⁴ Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus.

Ioan 5:1-16

- ¹ După aceea era un praznic al iudeilor; și Isus S-a suit la Ierusalim.
- ² În Ierusalim, lângă poarta oilor, este o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare.
- ³ În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.
- ⁴ Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în scăldătoare și tulbura apa. Și cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut.
- ⁵ Acolo se afla un om bolnav de treizeci și opt de ani.
- ⁶ Isus, când l-a văzut zăcând, și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?”
- ⁷ „Doamne”, I-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa; și, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea.”
- ⁸ „Scoală-te”, i-a zis Isus, „ridică-ți patul și umblă.”
- ⁹ Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat.
- ¹⁰ Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: „Este ziua Sabatului; nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul.”
- ¹¹ El le-a răspuns: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: „Ridică-ți patul și umblă.”
- ¹² Ei l-au întrebat: „Cine este Omul acela care ți-a zis: „Ridică-ți patul și umblă”?”
- ¹³ Dar cel vindecat nu știa cine este: căci Isus Se făcuse nevăzut din norodul care era în locul acela.
- ¹⁴ După aceea Isus l-a găsit în Templu și i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.”
- ¹⁵ Omul acela s-a dus și a spus iudeilor că Isus este Acela care-l făcuse sănătos.
- ¹⁶ Din pricina aceasta, iudeii au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.

Cum au reacționat liderii religioși, în Matei 12, după ce Domnul Isus l-a vindecat în Sabat pe omul cu mâna uscată (Matei 12:9-13)? „Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus” (Matei 12:14). *Moarte din cauza Sabatului?* În Ioan 5:1-16, după o altă vindecare miraculoasă în ziua a șaptea, conducătorii „au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului” (Ioan 5:16).

Moarte din cauza tradiției oamenilor, o tradiție opusă adevăratei respectări a Sabatului? Da, deși nimic din Biblie nu interzicea vindecarea în Sabat, după cum nimic din Biblie nu arată că duminica e rânduită în locul Sabatului. Chiar dacă, în cazul Domnului Isus, problema nu este aceeași ca în cazul evenimentelor finale, situațiile sunt destul de asemănătoare: legea umană versus legea lui Dumnezeu, iar în ambele cazuri legea în discuție vizează Sabatul biblic.

Să mori pentru una dintre poruncile lui Dumnezeu? Ai putea găsi o justificare pentru a scăpa de această moarte?

Vineri, 20 iunie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 40

„În toate veacurile, Dumnezeu a lucrat prin îngerii sfinți pentru ajutorarea și eliberarea poporului Său. Ființele cerești s-au implicat activ în problemele oamenilor. Ele au apărut îmbrăcate în haine strălucitoare ca fulgerul; au venit la oameni în haine de călători. Îngerii au apărut în chip omenesc înaintea oamenilor lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit sub stejar la miezul zilei, ca și cum ar fi fost obosiți. Au primit ospitalitate în casele oamenilor. Au acționat ca niște călăuze pentru călătorii rătăciți. Au aprins cu mâinile lor focul pe altare. Au deschis ușile închisorilor și i-au eliberat pe slujitorii lui Dumnezeu. Îmbrăcați cu armura cerului, au venit să dea la o parte piatra de pe mormântul Mântuitorului.

În chip de oameni, îngerii sunt adesea prezenți în adunările celor neprihăniți; ei vizitează adunările celor nelegiuți, așa cum au fost la Sodoma, pentru a aduce un raport despre faptele lor, pentru a stabili dacă au trecut hotarul răbdării lui Dumnezeu. Domnul găsește plăcere în milă și, de dragul acelor puțini care Îi slujesc cu adevărat, reține calamitățile și prelungește calmul mulțimilor. Prea puțin își dau seama cei care păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu cât de mult le datorează pentru viața lor celor credincioși, pe care îi batjocoresc și-i prigonesc cu plăcere” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 631-632).

Zilnic: Exodul 3 – 9; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 25

Cum se numea muntele unde era pământul sfânt?

Ce i-a împiedicat pe copiii lui Israel să-l asculte pe Moise?

Ce au crezut vrăjitorii că a făcut degetul lui Dumnezeu?

Când a făcut Domnul să cadă foc pe pământ?

Ce a învățat Pavel despre cei încăpățânați și impulsivi, care refuzau să se supună celor ce dețineau poziții de răspundere în biserică?